

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 451/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 kwietnia 2023 roku sygn. akt II K 941/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

z pkt 2.1.1			
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzuty		
1	- naruszenia przepisów prawa procesowego tj. art. 211 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony w przedmiocie przeprowadzenia eksperymentu procesowego mającego na celu ustalenie, czy oskarżony mógł	zasadny częściowo zasadny niezasadne	

realnie usłyszeć
sygnał dźwiękowy
i dostrzec sygnał
światlny wydawany
przez osoby
uprawnione do
kontroli ruchu
drogowego
poruszające się
pojazdem, tj.
policjantów
podejmujących
pościg za
oskarżonym, co
umożliwiłoby
dokonanie logicznej
oceny w zakresie
realizacji znamion
przestępstwa z art.
178b kk,

- błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia, mający
wpływ na treść
wyroku poprzez
wyrażenie błędnego
poglądu, iż dowody
ujawnione na
rozprawie i ustalone
na ich podstawie
okoliczności są
wystarczające do
uznania za
udowodniony fakt
popelnienia przez
oskarżonego
zarzucanego mu
w wyroku czynu,
co w konsekwencji
spowodowało
uznanie, iż M. T.
swoim zachowaniem
wyczerpał znamiona
przestępstwa z art.
178b kk, podczas
gdy te dowody
i okoliczności, a

	<p>zwłaszcza błędnie ocenione przez Sąd wyjaśnienia oskarżonego M. T. oraz zeznania świadków M. M. (2) i D. K. prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa,</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom</p>			

nieprzekonującym,
bezpodstawne
pominięcie
określonych
twierdzeń
dowodowych,
oparcie się na
faktach w istocie
nieudowodnionych
itd. W orzecznictwie
podnosi się jednak,
że zarzut ten
jest słuszny tylko
wówczas: „gdy
zasadność ocen i
wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd orzekający
z okoliczności
ujawnionych w toku
przewodu sądowego,
nie odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania”, nie
może on natomiast
sprowadzać się do
samej polemiki z
ustaleniami sądu (w.
SN z 24 marca 1975
r., II KR 355/74,
OSNPG 9/1995, poz.
84), przy czym
jest to aktualne
jedynie przy zarzucie
błędności o charakterze
„dowolności”. Tego
typu zarzut co do
błędności w ustaleniach
faktycznych to
bowiem, nie sama
odmienna ocena
materiału
dowodowego przez
skarżącego, lecz
wykazanie, jakich
konkretnych
uchyleń w świetle
wskazań wiedzy
i doświadczenia

życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w konsekwencji niekorzystnej dla niego oceny dowodów zgromadzonych w sprawie i wyprowadzonych z niej wniosków.

Sąd Rejonowy w Radomsku zasadnie przypisał M. T. sprawstwo zarzucanego mu czynu, gdyż w sposób uprawniony oparł się na dowodach obciążających oskarżonego odmawiając jednocześnie wiary jego wyjaśnieniom. W tym zakresie podzielić należy przede wszystkim wniosek Sądu I instancji dotyczący tego, że na wiarę zasługiwały zeznania

funkcjonariuszy
Policji D. K. i
M. M. (2), którzy
zgodnie opisywali
przebieg zdarzenia,
a w szczególności
podawali, że w
czasie pościgu za
oskarżonym (z
użyciem sygnałów
światlnych i
dźwiękowych) były
momenty kiedy
widzieli pojazd,
którym uciekał M.
T. (por. k. 71 i
73). Oznacza to, że
również oskarżony
miał możliwość
dostrzeżenia
polecenia
zatrzymania.

Ponadto, w związku
z tym, że M.
T. świadomie nie
zatrzymał się do
kontroli drogowej i
odjechał jej miejsca,
to z pewnością
zwracał uwagę na
to, czy policjanci
ruszyli za nim w
pościg. W świetle
doświadczenia
życiowego musiał to
przecież sprawdzać
i kontrolować. Poza
tym, jak sam
przyznawał w swoich
wyjaśnieniach, liczył
się z tym (por.
k. 74). Z racji
natomiast tego, że
przewidywania te
się potwierdziły, a
M. T. zorientował
się, iż jest ścigany
przez Policję skreślił
w polną drogę,
zatrzymał i porzucił

pojazd, którym się poruszał oraz oddalił od niego na piechotę. Zdaniem Sądu Okręgowego inny przebieg wydarzeń pozostałby w sprzeczności z zasadami prawidłowego rozumowania. W sytuacji przecież, gdyby oskarżony nie zorientował się, iż policjanci udali się za nim w pościg, to kontynuowałby jazdę i nie musiał porzucać auta, ani salwować się ucieczką na pieszo.

Ponadto, niezależnie od powyższego, podkreślić należy, iż znamiona przestępstwa z art. 178b kk można zrealizować co prawda jedynie umyślnie, ale zarówno w zamiarze bezpośrednim jak i wynikowym. Oznacza to, że oskarżonemu można było przypisać wymieniony występki nie tylko wówczas, gdy „chciał” go popełnić, ale i także w sytuacji kiedy „przewidując możliwość jego popełnienia na to się godził” (por. art. 9 § 1 kk). Odnośnie natomiast tego, że M. T.

działał co najmniej z zamiarem ewentualnym przekonują ponad wszelką wątpliwość wyjaśnienia samego oskarżonego, gdyż podawał on, iż miał świadomość, że jak się nie zatrzyma do kontroli, to Policja ruszy za nim w pościg i brał to pod uwagę (por. k. 74). Tym samym, M. T., kontynuując dalszą jazdę zarówno przewidywał możliwość popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego jak i się na to godził. Kwestia zatem możliwości usłyszenia i dostrzeżenia przez oskarżonego sygnałów świetlnych i dźwiękowych radiowozu przestaje mieć kluczowe znaczenie dla możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności na gruncie art. 178b kk, a warunkowanie tego w powyższy sposób w apelacji przez obrońcę nie zasługuje na uznanie.

W tym miejscu podkreślić także trzeba, iż wykluczyć należało ewentualność, aby

wydanie polecenia zatrzymania się w sposób określony w art. 178b kk mogło nastąpić już po zatrzymaniu się oskarżonego na polnej drodze i porzuceniu pojazdu. W świetle bowiem w pełni wiarygodnych w tym zakresie zeznań D. K. i M. M. (2) udali się oni w pościg niezwłocznie po tym jak oskarżony nie zastosował się do polecenia zatrzymania do kontroli, a znajdowali się wówczas w pobliżu radiowozu.

W związku z tym, że ponad wszelką wątpliwość oskarżonemu można było przypisać działanie w zamiarze ewentualnym, na uwzględnienie nie zasługiwał także zarzut obrazy art. 211 kpk. Poza tym, przeprowadzenie eksperymentu procesowego jest czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który powinien z tego skorzystać wówczas, gdy może się to przyczynić do wyjaśnienia okoliczności

mających istotne znaczenie dla sprawy, przy czym, jeżeli wyjaśnienie tych okoliczności jest możliwe do osiągnięcia także poprzez ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przeprowadzenie eksperymentu procesowego można uznać za niecelowe – nie stanowi on bowiem jedynej metody weryfikacji tych okoliczności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2021 r. V KK 264/21 Prok. i Pr. 2021/12/20). Sąd Okręgowy podziela pogląd przedstawiony w przytoczonym przed chwilą orzeczeniu i uważa, iż posiada on zastosowanie w niniejszej sprawie. Ponadto, nie sposób oczekiwać, aby eksperyment był miarodajny (istniała możliwość jego wykonania). Z uwagi bowiem na bardzo dynamiczny przebieg zdarzenia, wielość zmiennych i de facto brak dostatecznych danych potrzebnych do jego przeprowadzenia (takich jak np. odległość pomiędzy

pojazdami, ich wzajemne położenie na drodze, szybkość, itd.) tak naprawdę nie udałoby się odtworzyć takich warunków, które odpowiadały okolicznościom zdarzenia.

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art. 7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść

oskarżonego (art. 4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011 r. w sprawie III KK 382/2010 r., z 7 lipca 2010 r. w sprawie II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007 r. w sprawie V KK 5/2007, z 25 września 2002 r. w sprawie II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90). Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji (porównaj: T. Grzegorzcyk, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys

systemu,
Wydawnictwo
Prawnicze Lexis
Nexis, Warszawa
2003 r., s. 255
- 259). Może
przy tym przestać
na odwołaniu się
do rozważań Sądu
I instancji, gdy
zarzuty apelacji
ograniczają się do
gołosłownej
polemiki z oceną
Sądu (tak: wyrok
Sądu Najwyższego z
9 grudnia 2021 r.
w sprawie II KK
170/21).

W przeciwieństwie
do tego, co zostało
zarzucone w apelacji
Sąd a quo należycie
zweryfikował
wyjaśnienia
oskarżonego i w
sposób uprawniony
przypisał mu
zarzucany czyn. Z
treści całokształtu
pisemnych
motywów wyroku
wynika, jakie fakty
sąd uznał za
udowodnione lub
nieudowodnione, na
jakich w tej
mierze oparł się
dowodach i dlaczego
nie uznał dowodów
przeciwnych.

Przeprowadzona zaś
ocena materiału
dowodowego mieści
się w granicach
swobodnej oceny
dowodów, gdyż
pozostaje w zgodzie
z zasadami

<p> prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelacja obrońcy natomiast stanowi w istocie rzeczy jedynie wybiórczą polemikę z ustaleniami sądu rejonowego, która kompletnie pomija kwestię działania oskarżonego w zamiarze ewentualnym oraz wnioski jakie należy wysnuć z nie zastosowania się do polecenia zatrzymania się do kontroli drogowej i ucieczki z jej miejsca oraz porzucenia następnie pojazdu i kontynuowania ucieczki na piechotę. </p>		
<p>Wniosek</p>		
<p> O zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego albo uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. </p>	<p> zasadny częściowo zasadny niezasadne </p>	
<p> Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny. </p>		

<p>Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się niezasadne, to wnioski zawarte w środku odwoławczym również nie zasługiwały na uwzględnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zaskarżony wyrok w całości.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Zarzuty apelacji okazały się niezasadne, a brak</p>		

było podstaw do orzekania poza ich granicami.			
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. KOSZTY PROCESU			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	<p>Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego przeciwko rozstrzygnięciu o winie, sąd na podstawie o art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu opłatę za postępowanie odwoławcze w wysokości należnej za pierwszą instancję (art. 2 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy).</p> <p>W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia

	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana